

Istoria Ascunsă a Versetului Patruzeci – Numărul Douăzeci și Patru

Ezechiel Numărul Cinci

Jeff Pippenger

2026-08-10

În pasajul din Testimonies, volumul cinci, pe care l-am analizat de câteva articole încoace, ni se aduce la cunoștință viziunea templului dată lui Ezechiel, lui Isaia și lui Ioan:

„Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Avem nevoie să ne sprijinim credința pe Dumnezeu, căci chiar înaintea noastră este un timp care va încerca sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a trecut în revistă judecățile înfricoșătoare care urmau să preceadă a doua Sa venire: «Veți auzi de războaie și vești de războaie.» «Un neam se va ridica împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și vor fi foamete, ciume și cutremure în diferite locuri. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.» Deși aceste profeții au avut o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele din urmă.”

A Noua zi a lunii Av

Tișa Be’Av, care înseamnă în ebraică „a noua zi a lunii Av”, este ziua evreiască ce comemorează distrugerea atât a Primului Templu de către babilonieni în anul 586 î.Hr., cât și a celui de-al Doilea Templu de către Titus în anul 70. Ambele distrugeri au avut loc la aceeași dată calendaristică — în ziua a noua a lunii ebraice Av (care cade de obicei în iulie sau august în calendarul gregorian). Când sora White pune în corespondență distrugerea Ierusalimului cu „timpul care va încerca sufletele oamenilor” din zilele de pe urmă, ea identifică două distrugeri care amândouă ilustrează legea duminicală ce va veni în curând.

በዳንኤል 11 የሚገኘው አሥራ ስድስተኛው ቁጥር ያንን የእሱድ ሕግ ይወክላል፤ ከአርባ አንደኛውም ቁጥር ጋር ይጣጣማል። በሕዝቅኤል መጽሐፍ የኢየሩሳሌም ጥፋት በእሱድ ሕግ ጊዜ የጥበበኞችና የሰነፎች ድንግልናዎች መለዋትን ለማብራራት ተጠቅሟል። ሕዝቅኤል በባቢሎን ምርኮ ሳለ፤ በምዕራፍ ስምንት እስከ አሥራ አንድ ድረስ ያንን መለዋት በገዛ ዓይኑ እንዲመለከት በተአምራዊ ሁኔታ ወደ ኢየሩሳሌም ተወስዶ ነበር።

Și s-a întâmplat în anul al șaselea, în luna a șasea, în ziua a cincea a lunii, pe când ședeam în casa mea și bătrânii lui Iuda ședeau înaintea mea, că mâna Domnului Dumnezeu a căzut acolo peste mine. Atunci am privit, și iată, un chip ca înfățișarea focului: de la înfățișarea coapselor Lui în jos, foc; și de la coapsele Lui în sus, ca înfățișarea strălucirii, ca culoarea chihlimbarului. Și a întins forma unei mâini și m-a apucat de o şuviță a capului meu; și duhul m-a ridicat între pământ și cer și m-a dus, în vedeniile lui Dumnezeu, la Ierusalim, la ușa porții dinăuntru care privește spre miazănoapte, unde era locul chipului geloziei, care provoacă la gelozie. Ezechiel 8:1–3.

Patru capitole, de la opt până la unsprezece, constituie o descriere a separării, iar Sora White, comentând asupra lui Ezechiel nouă, identifică nu doar faptul că era aceeași sigilare ca în Apocalipsa capitolul șapte, ci și că Ierusalimul reprezintă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană din zilele de pe urmă.

„Cei care nu se simt mâhniți din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu plâng pentru păcatele altora vor fi lăsați fără sigiliul lui Dumnezeu. Domnul le poruncește solilor Săi, oamenilor cu arme de nimicire în mâini: «Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe și să n-aveți milă; ucideți cu desăvârșire pe bătrâni și pe tineri, pe fecioare, pe copilași și pe femei; dar să nu vă apropiați de niciun om asupra căruia este semnul; și începeți de la sfântul Meu locaș. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.»”

„Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bărbații cei bătrâni, aceia cărora Dumnezeu le dăduse o mare lumină și care stătuseră ca păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încredințarea. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să așteptăm minuni și nici manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, și ei spun: Domnul nu va face bine și nici nu va face rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul prin judecată. Astfel, «Pace și liniște» este strigătul unor oameni care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, ca să arate poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care nu voiau să latre, sunt cei care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier cu toții împreună.”

„Urâciunile pentru care cei credincioși suspinau și strigau erau tot ceea ce putea fi deosebit de ochii mărginiți ai oamenilor, însă, cu mult mai grave, păcatele cele mai rele, acelea care au stârnit gelozia Dumnezeului celui curat și sfânt, rămăneau nedescoperite. Marele Cercetător al inimilor cunoaște orice păcat săvârșit în ascuns de lucrătorii nelegiurii. Aceste persoane ajung să se simtă în siguranță în înșelăciunile lor și, din pricina îndelungii Sale răbdări, spun că Domnul nu vede și apoi se poartă ca și cum El ar fi părăsit pământul. Dar El le va demasca fățărnicia și va descoperi înaintea altora acele păcate pe care ei se străduiseră atât de mult să le ascundă.”

„Nicio superioritate de rang, demnitate sau înțelepciune lumească, nicio poziție în slujbă sacră nu-i va feri pe oameni de a-și jertfi principiul atunci când sunt lăsați în voia propriilor lor inimi înșelătoare. Cei care au fost socotiți vrednici și drepti se dovedesc a fi capii apostaziei și pilde de nepăsare și de abuz al îndurărilor lui Dumnezeu. Calea lor cea rea El nu o va mai îngădui, iar în mânia Sa Se poartă cu ei fără milă.

„Cu părere de rău Își retrace Domnul prezența de la aceia care au fost binecuvântați cu o mare lumină și care au simțit puterea Cuvântului în slujirea față de alții. Ei au fost odinioară slujitorii Săi credincioși, favorizați cu prezența și călăuzirea Sa; dar s-au depărtat de El și i-au condus pe alții în rătăcire și, de aceea, sunt aduși sub neplăcerea divină.” Testimonies, volumul 5, 211, 212.

Întreaga carte a lui Ezechiel este plasată în contextul distrugerii Ierusalimului. În mărturia lui Ezechiel, asediul lui Nebucadnețar, care a durat un an și jumătate, este marcat în mod specific, însă „aplicația mai directă” a avertizării lui Isus din Matei douăzeci și patru este în zilele din urmă. În Ezechiel, această linie a adevărului se găsește în capitolul douăzeci și patru.

15 ianuarie 588 î.Hr.

Și, din nou, în al nouălea an, în luna a zecea, în ziua a zecea a lunii, cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: „Fiul omului, scrie-ți numele zilei, chiar al acestei zile; în această zi însuși împăratul Babilonului s-a ridicat împotriva Ierusalimului.” Ezechiel 24:1, 2.

În această dată, care este de asemenea întemeiată pe alte mărturii biblice, a început un asediu de optsprezece luni. Cuvântul Domnului care a venit la Ezechiel în acea zi a constatat în pilda cetății însângerate, ilustrată printr-o oală clocotindă, urmată de un mare foc. Pilda reprezintă în mod limpede judecata asupra Ierusalimului, iar în același capitol este urmată de așezarea în odihnă a soției lui Ezechiel printr-o lovitură, ca simbol că începuse asediul care avea să distrugă în cele din urmă sanctuarul.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit iarăși, zicând: „Fiul omului, iată, îți iau dintr-o lovitură dorința ochilor tăi; totuși să nu te bocești, nici să nu plângi și să nu-ți curgă lacrimile. Suspină în tăcere, nu face jale pentru mort; leagă-ți acoperământul capului pe cap și pune-ți încălțăminte în picioare; nu-ți acoperi buzele și nu mânca pâinea oamenilor.” Am vorbit poporului dimineața, iar seara mi-a murit soția; și am făcut dimineața cum mi se poruncise. Ezechiel 24:15–18.

Atunci, oamenii din jurul lui Ezechiel l-au întrebat care era înțelesul pildei și al morții soției sale.

Și poporul mi-a zis: „Nu ne vei spune ce sunt pentru noi aceste lucruri, de faci așa?” Atunci le-am răspuns: „Cuvântul Domnului a venit la mine, zicând: Vorbește casei lui Israel: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, voi pângări sanctuarul Meu, mândria puterii voastre, dorința ochilor voștri și ceea ce sufletul vostru cruță; iar fiii voștri și fiicele voastre, pe care i-ați lăsat, vor cădea de sabie.” Ezechiel 24:19–21.

În pasaj, atât soția lui Ezechiel, cât și sanctuarul sunt identificate drept „plăcerea ochilor tăi”. Istoricii biblici arată că asediul a durat optsprezece luni, pe când asediile lui Cestius și Titus au durat patru ani, din anul 66 până în anul 70. O numărătoare exactă a timpului de la primul asediu al lui Cestius până la distrugere este de trei ani și jumătate, dar, atunci când se aplică „socotirea inclusivă”, care este modalitatea folosită cel mai adesea în Biblie, sunt patru ani. Faptul că ambele modalități de calcul sunt valabile ne îngăduie să vedem atât trei ani și jumătate de la Cestius la Titus, cât și patru ani.

Avem două mărturii ale legii duminicale în cele două nimiciri ale Ierusalimului, iar detaliile ambelor istorii trebuie să fie aplicate la legea duminicală care va veni în curând — când Laodiceea este vărsată din gura Domnului. Începutul asediului lui Nebucadnețar este marcat de moartea soției lui Ezechiel. La moartea ei, lui Ezechiel i s-a poruncit să nu jelească în mod vădit, căci el era semnul iudeilor duși în captivitate.

Începutul perioadei de patru ani, din 66 până în 70, este marcat de semnul urâciunii pustiirii, care a fost semnul pentru creștinii din Ierusalim să fugă.

De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă:) atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți. Matei 24:15,16.

Două asedii care se aliniază în mod clar unul cu celălalt, iar ambele asedii conțin un „semn” la începutul asediului. Când Ezechiel explică ce a însemnat moartea soției sale și lipsa de jale din partea lui, el a explicat și apoi a consemnat:

Astfel, Ezechiel vă este un semn: după tot ceea ce a făcut el, așa veți face și voi; și când se va împlini aceasta, veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu. Ezechiel 24:24.

Semnul morții soției lui Ezechiel a fost o identificare a distrugerii care urma să vină curând asupra Ierusalimului și a templului, precum și a robiei care a urmat în Babilon. Semnul urâciunii pustiirii, despre care a vorbit Daniel, a fost un avertisment de a scăpa de distrugere, însă ambele asedii au un semn la început.

Va exista un asediu profetic înainte de legea duminicală care urmează să vină în curând, iar moartea soției lui Ezechiel este simbolul că biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană a fost pe deplin trecută cu vederea, pe când Ezechiel este un simbol al celor o sută patruzeci și patru de mii și este simbolul steagului ridicat la începutul asediului. Ezechiel este steagul celor o sută patruzeci și patru de mii la începutul asediului Babilonului, iar semnul urâciunii pustiirii de la început este „semnul” Romei. Un semn vorbește despre o avertizare internă, iar celălalt despre o avertizare externă. Cu siguranță a existat o avertizare pentru creștini în anul 66, însă semnul de avertizare a fost Roma. Semnul în distrugerea Babilonului a fost soția lui Ezechiel. Roma este clasa celor care primesc semnul fiarei, iar Ezechiel este semnul celor care primesc sigiliul lui Dumnezeu.

Două perioade de încheiere

Prima asediere a durat optsprezece luni, iar a doua asediere a durat patru ani. Ambele asedieri își găsesc împlinirea lor „mai directă” în zilele de pe urmă și ambele asedieri sunt legate în mod direct de profeția celor trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile, aflată în Apocalipsa 9:15.

La începutul celor cinci luni din Apocalipsa nouă, versetul zece, a fost inclusă o istorie care marchează o perioadă de treizeci și opt de ani, culminând într-un asediu de patru ani, care este asociat cu numărul treizeci și opt și a identificat ridicarea Islamului. Acel asediu de patru ani își găsește corespondentul în istoria care a început atunci când cele (cinci luni) o sută cincizeci de ani s-au încheiat și au început cei trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile. Aceasta a început la 27 iulie 1449 și, patru ani mai târziu, Islamul a adus un asediu de cincizeci și cinci de zile împotriva Constantinopolului, care s-a încheiat la 29 mai 1453.

Când profeția timpului care a început la 27 iulie 1449 s-a încheiat la 11 august 1844, cei patru ani ai mișcării primului și celui de-al doilea înger, din 1840 până în 1844, s-au aliniat cu asediul de patru ani din 1333 până în 1337 și, de asemenea, cu perioada de patru ani din 1449 până în 1453.

Acești trei martori, care fac cu toții parte în mod direct din aceeași linie profetică, reprezintă o perioadă simbolică de patru ani în care mișcarea primului și celui de-al doilea înger din 1840 până în 1844 se repetă în istoria mișcării celui de-al treilea înger. Acești trei martori prefigurează un asediu de patru ani în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea perioadă de patru ani este ilustrată, de asemenea, prin asediile Ierusalimului din anii 66 și 70.

Începutul asediului de patru ani de către Cestius în anul 66, iar apoi încheierea lui de către Titus în anul 70, dau naștere unui simbol alfa și unui simbol omega pentru o perioadă de patru ani. Aceeași perioadă este, de asemenea, reprezentată ca fiind de trei ani și jumătate, ceea ce, la rândul său, se aliniază cu cei trei ani și jumătate profetici în care Roma papală a călcat în picioare sanctuarul.

Dar curtea care este afară din templu las-o deoparte și n-o măsoară; căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Și voi da putere celor doi martori ai Mei, și ei vor proroci o mie două sute șaizeci de zile, îmbrăcați în sac. Apocalipsa 11: 2, 3.

Și vor cădea sub tăișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

Điều thiết yếu cần lưu ý là tôi đang áp dụng cả cách tính “bao gồm” lẫn “loại trừ” đối với khoảng thời gian được tiêu biểu bởi biểu tượng alpha của Cestius cho đến biểu tượng omega của Titus. Điều này cho thấy rằng có hai cách ứng dụng về thời gian được trình bày trong cùng một lịch sử. Chúng ta đã từng đề cập đến nguyên tắc Kinh Thánh này khi xem xét (từ nhiều bài trước) khoảng thời gian giữa chuyến thăm của Đức Chúa Jêsus đến Cæsarea-Philippi (Paniam) và chuyến đi của Ngài lên Núi Hóá Hình. Hai trước giả Kinh Thánh ghi là sáu ngày, còn một người ghi là tám ngày.

Și după șase zile, Isus i-a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus deoparte pe un munte înalt. Matei 17:1.

Și după șase zile, Isus îi ia cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și îi duce singuri, deoparte, pe un munte înalt; și S-a schimbat la față înaintea lor. Marcu 9:2.

Și a fost cam la opt zile după aceste cuvinte, că i-a luat cu Sine pe Petru, pe Ioan și pe Iacov și S-a suit pe munte ca să Se roage. Luca 9:28.

Distrugerea Ierusalimului are o aplicare „mai directă” la zilele de pe urmă, iar această distrugere este înfățișată prin doi martori, reprezentați de Babilon și Roma. Cei doi martori se armonizează unul cu celălalt, dar oferă trăsături profetice diferite și esențiale, pentru a amplifica adevărul. Asediul de către Roma (66–70) a durat patru ani, ceea ce reprezintă, de asemenea, trei ani și jumătate. Cei trei ani și jumătate se leagă de călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii, împlinită atât prin păgânism, cât și prin papalitate. Călcarea în picioare prin papalitate a fost timp de trei ani și jumătate simbolici, așa cum a fost prefigurată prin trei ani și jumătate literali în asediul de către Roma.

Acea împresurare de patru ani se leagă, de asemenea, de perioadele de patru ani asociate cu linia profetică ce identifică înălțarea Islamului și, după aceea, înălțarea mișcării atât a primului și celui de-al doilea, cât și apoi a celui de-al treilea înger. De la Cestius la Titus se intersectează atât cu

roata Romei papale, cât și cu roata Islamului. Roata Romei și cei trei ani și jumătate ai lui Cestius și Titus se intersectează cu cei trei ani și jumătate simbolici ai Romei papale, identificând astfel cele două entități ale Romei păgâne și papale. Roata Islamului este legată prin aceeași istorie, înțeleasă ca patru ani, dar, la fel ca în cazul roții Romei din acea istorie, Islamul este asociat cu o a doua putere supusă roții Islamului — aceasta fiind Adventismul. Perioada de trei ani și jumătate reprezintă Roma în ambele ei faze, iar perioada de patru ani reprezintă Islamul și Adventismul. Roma păgână și cea papală nu pot fi separate din punct de vedere profetic și nici Islamul și Adventismul.

Aceasta cere, din punct de vedere profetic, ca atunci când luăm în considerare asediul Babilonului, să fie văzute în ilustrarea asediului de optsprezece luni două înțelegeri ale timpului. Două reprezentări ale timpului în asediul adus de Roma cer, din punct de vedere profetic, două reprezentări ale timpului în asediul adus de Nebucadnețar. Asediul lui Nebucadnețar de optsprezece luni poate fi înțeles, de asemenea, ca un simbol al unui an și jumătate. Optsprezece luni înseamnă un an și jumătate, iar un an și jumătate poate fi exprimat ca 1,5 ani. Asediul lui Nebucadnețar a fost atât de optsprezece luni, cât și de unu virgulă cinci (1,5) ani.

Cele optsprezece luni se adresează puterii care urma să calce în picioare Ierusalimul, iar cei 1,5 ani se adresează islamului. Roata profetică a socotirii care identifică optsprezece luni identifică Babilonul, iar cealaltă roată profetică a socotirii identifică islamul. Încă nu am prezentat o explicație cu privire la modul în care ajungem la aplicarea celor 1,5 ani în legătură cu islamul, însă trebuie remarcat că cele două socotiri ale timpului în nimicirea adusă de Roma sunt legate de roata profetică a Romei, (atât păgână, cât și papală), iar cealaltă socotire este legată de roata profetică a islamului. Aceste caracteristici se regăsesc atât în nimicirile alfa, cât și omega, ale Ierusalimului.

Asediul de patru ani al Ierusalimului sub Cestius și Titus reprezintă încheierea unei linii profetice care a început cu o perioadă de treizeci și opt de ani, perioadă care s-a încheiat cu un asediu de patru ani simbolizând înălțarea Islamului, iar perioada finală de patru ani din aceeași linie reprezintă înălțarea steagului celor o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.